

Marta Mata

Il·lustracions de Carme Solé Vendrell

El País de les Cent Paraules

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
per La Galera SA Editorial l'any 1981.

© del text: Fundació Marta Mata Garriga, 2015

© de les il·lustracions: Carme Solé Vendrell, 2015

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2015

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: març de 2015

ISBN: 978-84-9975-595-3

DL L 216-2015

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

✂ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Una vegada hi havia un país... no sé pas quin nom tenia; de moment l'anomenarem el «País de les Cent Paraules» i ara veureu per què.

En aquest país la gent estava d'allò més contenta; vivien en un poble, ni petit ni gran, i tots es coneixien. Si algun dia dos es barallaven, els altres els descompartien; si un es posava malalt, els veïns s'encarregaven de donar-li les medecines i de tenir-li la casa ben endreçada; si un havia de marxar, els amics l'ajudaven a fer les maletes i, quan tornava, l'anaven a rebre. En una paraula: s'estimaven i tot els anava bé.

Primerament, no hi feia ni massa calor ni massa fred; no calia que patissin per tenir estufes ni neveres, ni abrics de pells ni ulleres de sol.

Després, era un país ni massa sec ni massa humit. Plovia just el que calia perquè les plantes i els arbres dels conreus donessin el fruit més bo i també perquè els nens es poguessin posar l'impermeable i les botes, una vegada de tant en tant.

La terra, no sabia pas dir-vos si era molt bona o molt dolenta; però el que sí us puc dir és que, com que era la terra de tots, i la treballaven plegats, i s'ho repartien tot ben repartit, els donava tot el que calia per a mantenir-se. Així, doncs, no hi havia ni rics ni pobres, ni ganduls ni atrafegats, ni avars ni lladres.

De més a més, tenien un gran menjador on dinaven plegats després de treballar la terra i on sopaven cada vespre. El menjar era d'allò més bo, perquè, com que a la cuina treballaven els millors cuiners i les millors cuineres del poble, mai no els quedava ni cru ni cremat, ni dolç ni salat. I després, tot menjant plegats, en voldríeu de converses i de rialles!

Cada dia semblava festa i fins m'han dit que moltes nits, després de sopar, els joves es quedaven una bona estona a ballar o a fer teatre.

